

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Radmilou Baďurovou ve věci žalobce **Romana B.**, bytem xxx, zastoupeného Mgr. Davidem Strupkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Realitní kanceláři STING, s.r.o.**, IČ: 25842625, se sídlem 1. máje 540, 739 61 Třinec, zastoupeného Mgr. Michalem Novákem, advokátem se sídlem Olomouc, Fibichova 1141/2, 779 00, **o ochranu proti diskriminaci,**

t a k t o :

I. Žalovaný je **povinen** zaslat žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku dopis v tomto znění:

„Vážený pane B.,

dne 4.6.2013 jsme sdělili osobě, která jednala za Vás, že se nemůžete ucházet o nájem bytu 3+1 v Teplicích, protože jste romské etnické příslušnosti. Tím jste byl vystaven přímé diskriminaci pro etnický původ v přístupu k bydlení. Za toto jednání se Vám tímto omlouvám“.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci 60.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci dále zákonný úrok z prodlení z částky 60.000 Kč od 19.11.2013 do zaplacení, **se zamítá**.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení **19.207 Kč** do tří dnů od právní moci k rukám advokáta žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou domáhal ochrany proti diskriminaci s tvrzením, že je občanem romské etnické příslušnosti. V květnu 2013 se obrátil na neziskovou organizaci Poradna pro občanství, občanská a lidská práva (dále poradna), jejíž pobočka v xxx poskytuje terénní služby s žádostí o pomoc při zajištění bydlení. Sociální pracovník poradny Tomáš A. našel na internetových stránkách žalovaného nabídku k pronájmu bytu 3+1 v xxx v xxx. Dne 30.5.2013 se zastoupený žalobce obrátil telefonicky na žalovaného, za nějž věc vyřizovala paní J. Protože poradna ověřuje případná diskriminační jednání v rámci tzv. situačních postihů, byly telefonické rozhovory zaznamenány. V prvním rozhovoru paní J. poté, co jí bylo sděleno, že uchazeči jsou romského etnika, odpověděla, že vlastníci domů Romy v domech nechťejí. Navíc uvedla, že tento byt ve skutečnosti 3+KK je pro pětičlennou rodinu žalobce malý. Údajně paní J. vyhledala byt 3+1 v xxx ulici v xxx a poté, co pracovník poradny uvedl, že jde o slušnou smíšenou rodinu, paní J. se přislíbila, že situaci ověří a vlastníka se zeptá, zda by s romskými nájemci souhlasil. Druhý telefonát se konal dne 4.6.2013. při tomto rozhovoru paní J. potvrdila, že vlastník domu si Romy nepřejí. Tímto jednáním se žalovaný dopustil diskriminačního jednání, a to přesto, že pokyn k diskriminaci dal údajně jeho smluvní partner-vlastník domu. Žalobce byl v právním vztahu s žalovaným, který nájem bytu pro nespécifikovanou třetí osobou zprostředkoval. Diskriminace, již se žalovaný dopustil, působí ve dvou rovinách. První rovinou může být fakt, že příslušné právo bylo diskriminované osobě upřeno. V daném případě se jedná o nájem bytu. Druhou rovinou je újma nemajetková, kterou působí samotná odlišnost zacházení. Tato újma se děje v oblasti morální integrity a je konkrétním zásahem do práva na lidskou důstojnost. Postižené osobě je sdělováno, že patří do kategorie osob, která není hodná statku, jehož se domáhá. Takové jednání je vždy ponižující a pokořující. V daném případě měl žalobce autentický zájem o zajištění bydlení a svědka Tomáše A., resp. organizaci, u níž svědek pracoval, požádal o pomoc. Svědek A. Tomáš jej pak informoval o výsledcích včetně toho, z jakých důvodů neuspěl. Žalobce obdržel informaci o tom, že nemůže být nájemcem předmětného bytu pro svou etnickou

příslušnost. Diskriminační jednání žalovaného je dáno, i když informace neobdržel přímo od žalovaného, ale od osoby, kterou pověřil jednáním s žalovaným.

Žalovaný navrhoval zamítnutí návrhu s tím, že žalobce odkazuje na telefonické rozhovory ze dne 30.5.2013 a 4.6.2013. Tyto rozhovory byly vedeny mezi pracovníci žalovaného Lenkou J. a pracovníkem poradny Tomášem A. Tomáš A. se představil s tím, že zastupuje blíže neurčené klienty. Koho konkrétně měl zastupovat, Tomáš A. žalovanému nikdy nedoložil ani nesdělil. Žalobce sám s žalovaným nikdy nejednal ani nijak nekomunikoval, nikdy se nesetkali, proto se nemohl vůči jeho osobě dopustit žádného diskriminačního jednání. Navíc pracovnice žalovaného Lenka J. nebyla Tomášem A. upozorněna na skutečnost, že rozhovor je zaznamenán. Žalobce rovněž nedoložil svou příslušnost k romskému etniku. Za zásadně významné považuje žalovaný to, že v obou telefonických rozhovorech bylo jako důvod pro odmítnutí zprostředkování nájmu předmětného bytu uvedeno, že byty svou výměrou nebyly vhodné pro pětičlennou rodinu. Žalovaný má za to, že fakticky byt žalobce ani nepotřeboval a na žalovaného se pracovník poradny obrátil jen v rámci testingu. Nemajetkovou újmu je možno přiznat pouze za situace, kdy dojde ve značné míře ke snížení dobré pověsti nebo důstojnosti osoby, což v daném případě nastat nemohlo, neboť kontakt mezi realitní kanceláří a panem Tomášem byl pouze telefonický a pan B. osobně nebyl přítomen těmto kontaktům a výsledky elektronických rozhovorů mu byly sdělovány pouze zprostředkovaně.

Mezi účastníky je nesporné, že žalovaný je obchodní společnost, předmětem řízení je zprostředkování služeb vč. zprostředkování nájmu. Dne 30.5.2013 a následně 4.6.2013 se na žalovaného obrátil sociální pracovník poradny pro občanství Tomáš A., který se snažil zajistit bydlení pro klienta poradny, ke zprostředkování bydlení nedošlo.

K sporným tvrzením soud z provedených důkazů soud zjistil:

- Ze záznamu telefonického rozhovoru ze dne 30.5.2013, že A. Tomáš z poradny pro občanství se obrátil na žalovaného s tím, že volá ohledně inzerátu na pronájem bytu 3+1 v xxx na ulici xxx. Poté, co pracovnice žalovaného potvrdila, že tento byt je volný a že má od něj klíče, jí bylo sděleno, že v poradně mají klienty, kteří hledají bydlení, jedná se o dvě dospělé osoby a tři děti. Na to pracovnice žalovaného sdělila, že *byt není vhodný pro pět lidí, protože je sice 3+KK, ale má 58 m²*. Na to jí bylo sděleno, že klienti mají malé děti, asi ve věku 8-10 let. Znovu bylo pracovníci žalovaného namítáno, že byt není vhodný pro pět lidí. Na to se Tomáš A. zeptal, zda nemají jiné 3+1 či 4+1 volné byty. Na to mu bylo pracovníci žalovaného sděleno, že *těch velkých, jako takových, moc není* a dále se pracovnice žalovaného otázala: *„Spíš mi řekněte, jsou bílí?“*, na to jí bylo sděleno, že se jedná o romské etnikum, na to pracovnice žalovaného uvedla: *„Tak v tom případě vůbec nepřijímám, jakoby, protože nemá ani jednoho majitele, který by Romy chtěl“*. K dotazu pracovníka poradny pak pracovnice žalovaného uvedla, že je to proto, že s většinou těchto spoluobčanů mají majitelé domů špatné zkušenosti a vždycky bylo otázkou času, než vznikl nějaký problém, buď že byli hluční nebo přestali platit nebo se jich

nastěhovalo víc. Pracovník poradny pak dále uvedl, že jen jeden z členů rodiny je Rom, druhý Rom není a že spolu s romským členem rodiny je trošku bitý i ten člen, který není Rom, když se k němu přistupuje tak, že nebude platit. Na to se pracovnice poradny dotázala, zda chodí do práce a bylo jí sděleno, že jeden z členů rodiny ano. Následně realitní makléřka našla další byt o velikosti 3+1 v Kapelní ulici za 5.500 Kč v holém nájmu a přislíbila, že *se musí zeptat pronajímatelky, která ten byt vlastní, zda by jí to nevadilo*. Ze strany pracovníka poradny pak bylo vysloveno ujištění, že se jedná o slušnou rodinu. Rozhovor byl pak ukončen tak, že pracovník poradny se dotázal, zda mu dá pracovnice žalovaného vědět, jestli majitelce nevadí, že rodina je romská a na to pracovnice žalovaného se dotázala, kdo je z členů rodiny Rom a kdo je bílý a bylo jí sděleno, že Rom je muž. Dále se dotázala, *zda je žena bílá a bylo jí odpovězeno pracovníkem poradny, že je neromka a na to pracovnice žalovaného konstatovala, že děti budou napůl*.

-Ze záznamu telefonického rozhovoru ze dne 4.6.2013, že Tomáš A. z poradny opětovně zavolal pracovnici žalovaného s dotazem, ohledně kterého volal již minulý týden. Pracovnice žalovaného byla dotázána, zda se ptala pronajímatelky, zda ji nebude vadit, že se jedná o romskou rodinu. Na to bylo pracovnicí žalovaného sděleno, že se ptala, ale že to nejde, a že to zkoušela i jinde. Dále sdělila, že měla včera na prohlídce mladý romský pár, ale ti měli zájem o malý byt, tam by to majiteli nevadilo, že se jedná o Romy, ale vzhledem k tomu, že se jedná o malý byt, tak není vhodný pro pět členů domácnosti. Rozhovor byl ukončen tím, že pracovnice žalovaného sdělila, že *v 99 % případů pronajímatelům vadí, že se jedná o Romy, díky špatným zkušenostem, že si je vědoma toho, že nelze všechny házet do jednoho pytle, ale ti lidé mají strašně špatné zkušenosti a bohužel ani sama pracovnice poradny nemá moc dobré*.

-Z výpovědi svědka A. Tomáše, že je pracovníkem poradny pro občanství, kdy pracoval jako sociální pracovník, posléze jako koordinátor. V poradně pracoval v roce 2013. Na poradnu se obrátil pan B., kterému pomáhali se sociálními dávkami a s jejím vyřízením na Městském úřadu Krupka, neboť pan B. nerozuměl dokladům, které potřeboval. Žalobce podepsal na poradně tzv. monitorovací list, na základě kterého poradna klientovi pomáhá. Jedná se o určitou dohodu o spolupráci. Dále je pan B. požádal o pomoc s hledáním bydlení, neboť se přistěhoval z Prahy. Hledal byt pro svou rodinu, neboť bydlel střídavě u rodičů svých a své družky. Uváděl, že má s tímto problémy, neboť patří k romskému etniku. Proto se jako sociální pracovník pokusil o pomoc s vyřešením tohoto problému. Našli několik nabídek pronájmu, jedna z nich byla od žalovaného. Současně provedl i testing, který spočíval v tom, že když zavolal žalovanému, tak zapnul nahrávací zařízení a celý rozhovor nahrával. Když zatelefonoval, představil se svým jménem, uvedl, že hledá jako zástupce poradny bydlení pro žalobce s tím, že uvedl, že pan B. má tři děti. Pracovnice žalovaného se ho zeptala, zda žalobce nepatří k romskému etniku, odpověděl kladně a poukázal však na to, že pan B. má práci a jedná se o slušnou rodinu. Pracovnice žalovaného mu sdělila, že situaci zváží a zjistí u pronajímatelů, zda by to pro ně nebyl problém. Slíbila, že po několika dnech zavolá. Po uplynutí pár dnů opět zatelefonoval pracovnici žalovaného a tehdy mu pracovnice žalovaného tvrdila, že žádný pronájem nenašla, že to nejde. O výsledcích telefonických

rozhovorů informoval pana B., kterému bylo líto celé situace. Pan B. byl informován o průběhu telefonátu i o důvodu odmítnutí a následně byl informován o tom, že je možnost obrany proti takovému diskriminačnímu jednání. O skutečnosti, že pronájem byl odmítnut z etnických důvodů, byl informován pan Z. jako jeden z předsedů představenstva a poradny a následně s panem B. řešili plnou moc k zastupování, tuto plnou moc sepsal pan B. s panem Z.

- Z výpovědi svědkyně Lenky J., že je pracovníkem žalovaného, když pracuje jednak jako asistentka a jednak jako realitní makléřka. S pracovníkem poradny komunikovala někdy v dubnu před dvěma lety. Poradna je kontaktovala proto, že chtěli pronajmout byt pro pětičlennou rodinu o velikosti 58 m², 3+KK, který je relativně malý, o čemž pracovníka poradny informovala. Z tohoto důvodu žádosti pracovníka poradny nebylo vyhověno. Pracovník poradny jí nesdělil jméno klienta, kterého zastupuje, sdělil pouze, že se jedná o pětičlennou rodinu. Proto také primárně byla řešena velikost bytu a počet osob. Ona sama nerozlišuje u klientů, jaké jsou národnosti či etnika. Mezi klienty má i klienty příslušející k romskému etniku. Poté se snažila najít pro klienta poradny ještě jiný byt, avšak toto se nepodařilo. S pracovníkem poradny jednala asi dvakrát, mezitím kontaktovala majitele jiných, větších bytů, avšak žádný vhodný byt nebyl volný. K osobě potencionálního nájemce byl v nabídce uveden pouze počet osob. Nestává se, že by potencionální pronajímatelé podmiňovali uzavření nájemních smluv vyloučením uzavření nájemní smlouvy s romským etnikem.

- Z výpovědi svědka Ing. Petra F., že je zaměstnán jako realitní makléř žalovaného, konkrétně sjednává prodej nemovitostí, pronájmy se nezabývá. Prodeje zadává dle zadání majitelů, nesetkal se s tím, že by požadavky majitelů byly diskriminační.

- Z výpovědi svědka Ing. Jiřího Č., že je pracovníkem žalovaného, pracuje jako manažer Teplické pobočky. Podmínky, které si pronajímatelé stanovují, se týkají počtu osob s ohledem na rozlohu bytu, někteří pronajímatelé si kladou podmínky ohledně chování domácích zvířat v bytě. Požadavky pronajímatelů nebývají diskriminačního charakteru, což lze doložit i tím, že žalovaný ubytoval již několik osob příslušejících k romskému etniku. Mimo to mají klienty arabské a ruské národnosti apod.

Na základě takto provedeného dokazování učinil tímto závěr o skutkovém stavu:

Žalobce se obrátil v květnu 2013 na neziskovou organizaci Poradna pro občanství, občanská a lidská práva (dále poradna), jejíž pobočka poskytuje terénní služby mimo s žádostí o pomoc při zajištění bydlení. Věc pro žalobce vyřizoval sociální pracovník poradny Tomáš A., který se telefonicky spojil s žalovaným. Při telefonických rozhovorech dne 30.05.2013 a 4.6.2013 byl pracovníci žalovaného Lenkou J. dotazován, zda žalobce patří do romského etnika a bylo mu sděleno, že majitelé domu Romy nechťejí.

Další dokazování pak již soud neprováděl, když takto zjištěný skutkový stav považoval za dostatečný pro rozhodnutí ve věci. Jednalo se zejména o důkaz internetovou inzercí žalovaného, monitorovacím listem a samotnou výpovědí žalobce. Soud má za to, že zjištění, které by učinil z těchto důkazů, bylo možné již v řízení učinit na základě jiných, v řízení provedených důkazů, zejména z výpovědi svědka Tomáše A., který ke všem těmto skutečnostem vypovídal, přičemž v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by tuto svědeckou výpověď činily nevěrohodnou.

Dle § 1 odst. 1 písm. j) zák. 198/2009 o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon) tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství¹⁾ a v návaznosti na Listinu základních práv a svobod a mezinárodní smlouvy, které jsou součástí právního řádu, blíže vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud jsou nabízeny veřejnosti nebo při jejich poskytování.

Dle § 2 odst. 3 a odst. 5 téhož zákona přímou diskriminací se rozumí takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru. Diskriminací je také jednání, kdy je s osobou zacházeno méně příznivě na základě domnělého důvodu podle odstavce 3.

Dle § 10 téhož zákona dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění. (2) Pokud by se nejevilo postačujícím zjednání nápravy podle odstavce 1, zejména proto, že byla v důsledku diskriminace ve značné míře snížena dobrá pověst nebo důstojnost osoby nebo její vážnost ve společnosti, má též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. (3) Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Soud v řízení provedené důkazy hodnotil ve smyslu ust. § 132 jednotlivě a ve svém souhrnu. Za důkaz přípustný pak považoval důkaz nahrávkou telefonických rozhovorů. Byť tyto telefonické rozhovory byly nahrány bez vědomí pracovníce žalovaného, jedná se o telefonické rozhovory, které se netýkaly osobní složky a osobnostních záležitostí volajících. Proto lze takový důkaz považovat za důkaz v občanskoprávním řízení přípustný (srov. rozhodnutí I. ÚS 191/05).

Po takto provedeném prokazování dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

V řízení bylo prokázáno, že žalovaný se dopustil diskriminačního jednání. I když důvodem, proč nebyl zprostředkován byt na ulici xxx, byl mimo jiné i ten, jak správně zdůrazňoval žalovaný, že velikost bytu nebyla vhodná pro pětičlennou rodinu, je zřejmé ze záznamu telefonických rozhovorů, že k zprostředkování nájmu nedošlo, a to nejen ve vztahu k tomuto bytu, ale i k bytům dalším, volným, právě proto, že žalobce je příslušníkem romského etnika. To, že žalobce je příslušníkem romského etnika a že tato skutečnost byla žalovanému k výslovnému dotazu jeho pracovnice známa, bylo v řízení nepochybně prokázáno právě záznamem telefonického rozhovoru a výpovědi svědka Tomáše A.

I když v řízení vyslechnutí svědci, pracovníci žalovaného, shodně vypověděli, že při pronájmech nedochází k diskriminaci, soud v tomto směru jejich výpovědi považuje za účelové. Tyto výpovědi jsou v přímém rozporu s nahrávkou telefonického rozhovoru, kde naopak pracovnice žalovaného zcela bezprostředně o těchto stanoviscích pronajímatelů hovořila.

Tím, že bylo pracovníci žalovaného zprostředkovatě žalobci sděleno, že žalovaný nemá zájem zprostředkovat, byť z důvodu nezájmu pronajímatelů, bydlení pro příslušníka romského etnika, bylo porušeno právo rovného zacházení v přístupu k bydlení.

Pokud se týká pasivní legitimace žalovaného, soud si je vědom, že žalovaný byl toliko v pozici zprostředkovatele a že v konečném důsledku to byli sami pronajímatelé, kteří mohli odmítat či odmítají uzavřít nájemní smlouvu s příslušníky romského etnika. Skutečnost, že jsou to pronajímatelé, kteří tím, že odmítají uzavřít nájemní smlouvy s příslušníky romského etnika, se dopouštějí diskriminačního jednání, nezavazuje žalovaného odpovědnosti. Jak uvedl Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1174/09, k zásahu do práva chráněného čl. 10 Listiny může dojít jednáním se zamýšlenými i nezamýšlenými důsledky, jakož i jednáním směřujícím proti obecně vymezené skupině osob, k níž se jedinec cítí být příslušný.

Žalovaný je obchodní společností. Základem jeho obchodní činnosti je její rozvoj za účelem dosažení zisku a udržení pozic na trhu. Při této činnosti je pochopitelná snaha žalovaného své klienty uspokojit v co největší míře a zajistit pro majitelé domů co nejvýhodnější nájem, aniž je jeho prvotním zájmem či úmyslem si počínat diskriminačně. Na druhou stranu je to právě žalovaný, který uzavírá smlouvy o zprostředkování služeb a který má právo a možnost zprostředkování nájmu bytu, je-li takto míněno, pro rozpor se zákonem odmítnout, případně ovlivnit. Z tohoto důvodu je odpovědnost žalovaného za diskriminační jednání dána.

Skutečnost, že bydlení nebyla poradna žalobce schopna zajistit, pak byla v řízení prokázána jak z výpovědi svědka Tomáše A. tak i samotnými záznamy telefonických rozhovorů. Jen tento samotný fakt, že žalobce pro svou příslušnost k romskému etniku nemohl uspokojit své bydlení a byl tak označen za osobu, která patří do kategorie osob, která není hodna statku, jehož se domáhá, je samo o sobě diskriminační a ponižující ve značné míře. Tato informace je pak stejně ponižující, jako kdyby byla sdělena přímo této osobě či se jí dostala jen zprostředkovatě

prostřednictvím pracovníků poradny, k nimž má tato osoba důvěru a na které se obrací se svou žádostí o pomoc.

Pokud žalovaný namítal v tomto směru, že žalobce či Tomáš A. nepředložil žádnou plnou moc, která by opravňovala Tomáše A. za žalobce jednat, má soud za to, že takový požadavek by byl značně formalistický. Pracovník poradny nezastupoval žalobce při žádném právním jednání, pro které by bylo vystavení plné moci nutné. Sociální pracovník žalobci jen vypomáhal na základě svého pověření, které plynulo z monitorovacího listu v řešení jeho životní situace, do které se dostal, a to v několika oblastech, mimo jiné v jeho snaze najít si bydlení, posléze v ochraně proti diskriminačnímu jednání.

Soud nepřihlédl ani k další procesní obraně žalovaného a to, že telefonický rozhovor byl monitorován a byl zaznamenán v tzv. testingu. Tato skutečnost neznamená, že se žalovaný nedopustil diskriminačního jednání. K této otázce se již dříve vyjádřil Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí sp. zn. 1Co 62/2003, kdy uvedl, že ... *Provedení důkazu soukromě pořízeným audiozáznamem nevylučuje ust. § 125 o. s. ř.; to tím spíše, byl-li takový záznam učiněn v prostoru určeném pro veřejnost v rámci obchodní činnosti a nijak se netýkal soukromí zúčastněných osob. Je zcela nerozhodné, že se postižený na možnost diskriminačního jednání připraví tak, aby je pro případ, že k němu dojde, prokázal.*

Vrchní soud v Praze pak v totožném rozhodnutí rovněž uvedl, že *Jakákoliv diskriminace je pro dotčenou osobu z objektivního hlediska ponižující. Jde o jednání obzvláště nebezpečné a společensky nepřipustné. Dotčená osoba má proto právo též na náhradu nemajetkové újmy v penězích.*

Příslušnost ke kterékoli národnostní nebo etnické menšině nesmí být nikomu na újmu (čl. 24 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky). Listina dále zaručuje občanům etnických menšin všestranný rozvoj. K základním podmínkám rozvoje jedince patří možnost zajistit si obydlí. Obydlí zaručuje každé osobě nejen soukromí, ale současně jí umožňuje rozvíjet mezilidské vztahy s dalšími osobami, založit rodinu a řádně vychovávat nezletilé děti. V neposlední řadě pak umožňuje i nalezení vhodného zaměstnání a začlenění se do společnosti, když nabídka a poptávka po volných pracovních místech je do značné míry závislá i na nabídce a poptávce volných bytů. Právo na přístup k bydlení tak v sobě obsahuje i právo každého jedince na důstojný život, soukromí a život rodinný.

S ohledem na výše uvedené pak soud dospívá k závěru, že je zcela namístě jak satisfakce morálního charakteru, tak náhrada nemajetkové újmy v penězích. Porušení práva rovného zacházení k přístupu na bydlení by jako závažnou újmu na svých právech pociťovala každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené fyzické osoby. Výši nemajetkové újmy v penězích soud stanovil s přihlédnutím k závažnosti porušení práva rovného přístupu k bydlení, které se dotýká samé podstaty existence fyzické osoby, s přihlédnutím zásahu proti osobnostní integritě takové osoby v obecné rovině. Protože se jednalo o jednorázový

zásah a nebyly prokazovány žádné okolnosti, které by vedly k navýšení relutární náhrady, soud stanovil nemajetkovou újmu v základní výměře, kterou ostatně žalobce považoval, a za kterou považuje částku ve výši 60.000Kč.

Soud pak žalobu zamítl v části týkající se úroku z prodlení., neboť přiznání určitého druhu satisfakce a výše relutární náhrady je na úvaze soudu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 142 odst. 3 o.s.ř. I, neboť neúspěch žalobce byl jen v nepatrné části týkající se příslušenství. Náklady řízení byly žalobci přiznány dle obsahu spisy, když nebyly jeho advokátem řádně a včas ve lhůtě likvidovány. Tyto náklady žalobce se sestávají z odměny advokáty za 5 úkonů právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u dvou jednání soudu dne 24.09.2014 a dne 12.05.2015, účast u výslechu u Okresního soudu v Teplicích) ve výši dle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bodu 4 vyhlášky č. 177/96Sb. (dále jen AT) po 1.500 Kč tj. **7.500 Kč**, dále z pěti režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), tj. **1.500 Kč**, dále z nákladů cestovního k dvěma jednáním soudu vlakem Praha - Ostrava a zpět za 687 Kč jedna cesta a jízdného vlakem Praha - Teplice za 247 Kč, tj. **1.621 Kč**, ztráty času za cestu Praha Ostrava 14 půlhodin k jednomu jednání, když vlak jede 3 hodiny a 23 minut, celkem se tedy k dvěma jednáním při dvou cestách jednalo o 28 půlhodin, tj. **2.800 Kč**, ztráty času za cestu k Okresnímu soudu v Teplicích (vlak jede do dvou hodin), tj. 8 půlhodin, tj. **800 Kč**. Protože zástupce žalobce je plátcem DPH, byla jeho odměna zvýšena dle § 137 odst. 3 o.s.ř. o 21% DPH ve výši **2.986 Kč**. Celkem náklady řízení žalobce spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši **2.000 Kč** činí **19.207 Kč** (17.207 + 2.000).

Nemajetkovou újmu včetně omluvy a náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě tří dnů, k rukám jeho advokáta (§ 160 odst. 1, § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **j e m o ž n é** podat odvolání k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, a to do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení písemně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 12. května 2015

Za správnost vyhotovení:
Michaela Polčáková

JUDr. Radmila Baďurová, v.r.
samosoudkyně